

پائىز ئىۋو جەنگە

مىندى اقرا الثقافى

www.iqra.ahlamontada.com

چىروكى لاۋە ئازاكانى ھەلەبجە

كلوس كوردون

لەئەلمانىيەۋە: عەبدولغەنى كاكۇ

ئىتر ئەو جەنگە

جىرۆكى لاو ئەزاكانى ھەلەبجە

كلاوس كۆردۆن

لە ئەلمانىيە: ەبدولغەنى كاكۆ

ئىتر ئەو جەنگە

چىرۆكى لاو ئەزاكانى ھەلەبجە

كلوس كۆردۆن

لە ئەلمانىيەو: عەبدولغەنى كاكۆ

چاپ

کلاوس کوردون ئیتیر ئەوە جەنگە عەبدولغەنی کاڤۆ

ناوی کتیب | ئیتیر ئەوە جەنگە
نووسەر | کلاوس کوردون

وەرگیران لە ئەلمانییەوه | عەبدولغەنی کاڤۆ
دیزاینی بەرگ و تێکست | کەیموان قادری

چاپ | یەکەم 2023

چاپخانە | کارۆ / سلیمانی

تیراژ | 500 دانە

نرخ | 2000 دینار

لە سەر ئەرکی بەرێز نازاد توفیق پارێزگاری هەلەبجە چاپکراوە

مالی ئەم کتیبە پارێزراوە و بە بێ ڕەزامەندی وەرگیر هیچ لایەنێک ڕێگە پێدراو نیە بۆ
لەبەرگرتنەوهی ئەم کتیبە جا ئەگەر بە شێوهی ئەلکترونی، کاغەزی، وێنەیی، دەنگی یان
هەر شێوازیکیتری لەبەرگرتنەوه بیت

لە بەریتۆه بەرایەتی گشتی کتیبخانە گشتیهکان
ژمارە ١ (١٩٨) ی سالی (٢٠٢٣) پێدراوە.

ئىتر ئەو جەنگە
وہ رگيران لہ نہ لمانیہ وہ
عبدولفہنی کا کو
کلاس کواڈون

سەرلجىكى پىۋىست

نوسەرى ئەم چىرۈكە ناۋى كلاوس كۆردۈنە.
كلاوس كۆردۈن رۇماننوسىكى بەناۋبانگى ئەلمانىيە،
سالى ۱۹۴۳ ھاتۈتە دونياۋە. چەندىن رۇمان و كۆمەلە
چىرۈكى بلاۋكرىۋتەۋە كە ژمارەيان لە ۹۰ كىتىپ
تىدەپەرى. زۆر بايەخى بە رۇمان و چىرۈكى لاۋان
داۋە، زۆر شتى بۇ مندا لانىش نوسىۋە بۈيە لاي نەۋەى
نويى ئەلمانى زۆر ناسراۋە.

كلاوس كۆردۈن لەۋ چىرۈكەدا لە كۆمەلىك منداۋ و
لاۋى ھەلەبجە دەۋى، كە لە كۆرەۋەكەى سالى ۱۹۹۱دا
توۋشى چ دەردەسەرىيەك دەبن و چەند قارەمانانە
رۈۋبەروۋى ئاستەنگەكان دەبنەۋە. لەۋ چىرۈكەدا
كارەساتى ھەلەبجە بە كۆرەۋەكەۋە گرى دەدەت.
ئەۋەى جىگەى سەرنجە، نوسەر (ۋەك لە خۇيىم

بیست) ههتا بلاوکردنه وهی ئهم چیرۆکه و دواتریش،
 ههرگیز کوردستانی نه بینیه، له گهڵ ئه وه شدا
 نه هه متهیه کانی خه لکی کوردستان به هۆی پژی می
 له ناوچووی سه دداده وه به شیوهیه کی واقعی له م
 چیرۆکه دا به رجه سته کردووه. له سه ره تای نۆه ته کانی
 سه ده ی رابردوو، له و کاته ی کاره ساتی هه له بجه و
 مهینه تهیه کانی کۆپه وه ملیونییه که ی خه لکی کوردستان
 بوو بوونه گه وره ترین بابته ی میدیاکانی دنیا، ئه و
 هه والانه ی ئه و کاته بوونه ته سه رچاوه یه کی سه ره کی بۆ
 نووسینی ئهم چیرۆکه، دیاره هه ره هه له یه ک له ناو ئهم
 چیرۆکه دا هه سته پی بکری سه رچاوه که ی له هه له ی
 تیروانی نی میدیاکانی ئه و کاته وه سه رچاوه ی گرتووه.
 یه کێک له و تیروانی نه هه لانه ی له و کاته دا ده بیسترا
 ئه وه بوو که خه لکی هه له بجه به هۆی لایه نگرییان بۆ
 ئێران له شه په که دا که وتبه بهر ئه و هێرشه درپدانه یه.
 که ئه وه تیروانی نیکی زۆر هه له یه و خه لکی ئاشیتخوازی
 ئه و شاره هه رگیز نه بوونه ته ته ره ف له شه پێکی ئاوا
 مالدێرانکه ردا، به لام ئه و راستیه ش هیه که سه ددام
 به رده وام هێرشه درپدانه ی بۆ سه ره خه لکی ئازادیخوازی
 کورد ده کرد، هه موو که سیک له دله وه ئه وه ی پێخۆش
 بوو که ئه و دوژمنه بکه وێته بهر زه بری دوژمنه که ی
 خۆی، به لام ئایا ده کری له به رامبه ره هه سته کی وادا
 له رێگه ی تاوانی کی ئه وها قیزه وندا تۆله له خه لکی بیتاوان

بکریته وه؟ ئەو تاوانه هینده گهرهیه که ههتا دونیا ماوه
 له میژووی مرقایه تیدا جیگه ی شه رمه زارییه. هه ربویه
 من خۆم لهو پستهیه ی که له ژیر کاریگه ری تیروانینه
 نادرسته کانی ئەو کاته دا په پونه ته ناو چیپۆکه که
 بوارد. چونکه من له تیروانینی مرقاؤستانه ی
 نووسه ردا دلنیا بووم و زانیم ئەو به نیازی دهر برپینی
 هاو خه می له به رامبه ر نه هامه تییه سهخته کانی خه لکی
 کوردستان ئەم چیپۆکه ی نووسیوه. گرنگترین شتی
 ناو ئەم چیپۆکه به لای من هه ر ئەوه نییه که چۆن
 ئاماژه ی به کاره ساته کانی هه له بجه و کۆچره وه که داوه،
 به لکو گرنگیه که ئەوه یه که نووسه ر هاتوه ماهیه تی
 ئاشتیخوازانه ی مرقای کورد نیشان ده دات ئەوه ده خاته
 پوو که مرقای کورد هه رگیز شه پخواز نه بووه به لکو
 له پیناوی مافی ره وای خۆی بۆ سه ره بخۆی شه پی
 به سه ردا سه پیندراوه. هه ر ئەم خاله ش بوو وای
 لیکردم چیپۆکه که وه ربگێرمه سه ر زمانه ی کوردی. له
 ورگێرانه که شدا هه ولم داوه خۆم له وه رگێرانی وشه
 به وشه بپاریزم و به چه شنیک دایبێژمه وه که له گه ل
 زمانه ی ئاخواتنی کوردیه دا بگونجیت.

نووسه ر له کوتایه ی ئەم چیپۆکه دا پوونکردنه وه یه کی
 دهر باره ی میژووی ئەو پووداوه بۆ خوینه ران بلاو
 کردوته وه، تا به ئاسانه ی بتوانن له چیپۆکه که بگهن،
 منیش هه ز ده که م وه ک خۆی له کوتایه ی چیپۆکه که وه

پیشکەشی خۆینەرانی بەرپرسی بکەم. لێرەشدا سوپاسی
تایبەتیم ھەیە بۆ ھونەرمەندی شیوەکار مامۆستا ھەمە
ھاشم، کە بەو ھێلکارییە جوانانەیی ناوەرۆکی چیرۆکەکی
پۆشنتر کردەو.

عەبدولغەنی کاکۆ

ئەلمانیا

ئىتر ئەو جەنگە

چىرۋىكى لاو ئەزاكانى ھەلەبجە

لەپشت گىردەكەى سەر ئەو رىگايە، خۇيان
ھەشار داو، كە بۇناو شاخ و داخەكان دەپوات.
چاويان بېرۋەتە ئەو ئاراستەيەى كە دەبى
زىلەكەى لىۋە بى.

جەبار سۈيىندى بۇ خواردوون، كە ھەموو
پۇژىك لەو كاتانەدا زىلەكە بىرەدا تىدەپەرى.
ئىستاكە تەنيا دەبى بەخت ياۋەريان بى.
ئەحمەد لە بىزارىيان دەستى خۇى گىرمۇلە
دەكات. پۇژىكى زۆر وشك و گەرمە. ھەوا لەو
گەرمى نىۋەپۇيەدا داخ بوۋە. ئەوان تەنيا ئەو

کاته دا زیله که دهناسنه وه که لیټانه وه نژیک
ببیټه وه.

حه سڼی بچکوله به ئه سپایی سیخورمه یه ک له
ئه حمده ددها «ده بی به هره نه ترسی؟»

ئه حمده سهیری به هره ی بچکوله ده کات،
که له خواره وه خوی خستوته سهر ریگاکه،
ده سته کانی له خوی دوور خستوونه ته وه وهک
ئه وه ی بیه وی بیانگه یه نیټه چهند به ردیکی سهر
ریگاکه که له لای راست و چه پییه وه که وتوون.
سهری به جوریک خستوته سهر چه وی ریگاکه
که پووی له شاخه کانه وه بیټ.

بههره تهنيا ئه وکاته ههستی به هاتنی
زیله که دهکرد، که دهنگی بیستی. ئه وهش
به مه بهست بوو. ئهم نهیده ویست به هۆی
چاوتر و وکاندنه کانیه وه کاره که له خۆی تیک
بدات.

هه رکاتی زیله که بیت و لای بوهستی، ئه و
سه ر بازه کان تهنيا پشتی سه ری ده بینن.
ئه حمه د له و باوه ره دابوو که بههره ده ترسی.
تهنیا ئه وانه ی ده ترسن، ده توانن ئازا بن.

«ئه وه چیه؟» جه بار ههستی کرد ئه حمه د
به شیوه یه کی کتوپر ده له رزی

«ئه وه چیه ده لئی له بیرت چووه؟»

نه خیر ئه حمه د هه رگیز له بیرى نه چووه. ئهم
هه موو کاتی که ئه و وینه یه ی هه له بجه ی دیته وه
به ر چاو، که به ر له سى سال له کاتی گه رانه وه ی
بو هه له بجه بینبووی.

مام عه بدول ئه می ئاگادار کردبووه وه که کارى
وانه کات. ئهم تازه دوانزه سالان بوو، هیشتا که
زۆر بچووک بوو، هى ئه وه نه بوو شاره که ی به
کا و لکراوى بینن.

بهر لهه موو شتی ده بووایه چیرۆکی خه لکه
 رزگار بووه که به بیر خوی بینیته وه که
 به سه رهاتی زور ناخوش بوون. سه ره پای
 نه وان هه شه حمه د گه رایه وه شه ره که. سێ
 پوژان به پێ پویشته، چاوی بهو ریگا خاپوور
 کراوانه کهوت که نه م چهند روژیک پیشتر
 به سه ریاندا ده پوویی بو قوتابخانه، یان بهو
 ریگیان هه سه ردانی هاوړیکانی ده کرد. هه ر
 له هه مان کاتدا چاوی بهو بلدوزه رانه کهوت
 که شاریکی ئاوه دانیان والی ده کرد وه که نه وه ی
 بهر بوومه له رزه کهوتی، هه تا ده هات له ناخی

خۆیدا سارد دهبووهوه.

«لهبه‌رچی؟»

به‌رده‌وام ته‌نیا له‌خۆی ده‌پرسیه‌وه:

«له‌به‌ر چی؟»

به‌لام مام عه‌بدول راستی ده‌کرد. به‌لێ ئه‌وانه‌ی
پزگاریان ببو ناخۆشترین شتیان ده‌گێژایه‌وه:
ئهو خه‌لكه به‌بی ئه‌وه‌ی پێشتر ئاگادار بکړینه‌وه،
به‌شیوه‌یه‌کی کتوپر شاره بچکۆله‌که‌یان به
چه‌کی کیمیایی بۆردومان کرا. پێنج هه‌زار مرقوف
به‌گازی ژه‌هراوی له‌ناوچوون، ژماره‌یه‌کی زۆر
له‌وانه منداڵ بوون. زۆر له‌ دایک و باوک‌ه‌کان
خۆیان به‌سه‌ر منداڵه‌کانیان داده‌دا تا جه‌سته‌یان
له‌و ژه‌هره بپاریزن، به‌لام ئه‌وانیش له‌گه‌ل
منداڵه‌کانیان به‌یه‌که‌وه ده‌مردن.

ئەحمەد دەيزانى، كە مائەوہيان رزگاريان
 نەبوو، بەلام نەيدەتواني ھەر وا بە ئاساني
 بپروا بكات، ھەرچەندە مام عەبدول ئەو كات
 ئەو ھەوالەي پي گوتبوو، بەلام نەيدەتواني بپروا
 بكات كەوا دايك و باوكي، خوشك و براكاني،
 داپيرەو باپيرەي ھەر ھەموويان لەناوچوون.
 «ھيچ يەكيك لەوان نەماون؟ ئەو ھەشتيگە
 جيگەي بپروا پيكردن نيبە. شتيگە ھيندە شيتانە
 ديتە بەرچاو، وەك ئەو ھەي مرؤف بينيتە
 پيگە نين!»

ھەلبەتە ئەم پينەدەكەني چونكە دەيزاني
 ھەوالەكە راستە. بەلام ئەم جاري ئەو راستيەي
 بەلاوہ نابوو، جاري نەيدەويست بپروا بكات.
 ئەحمەد وەك سيپەرەكەي خوي لەنيوان
 كەلاوہ كاندا ھەلگورما بوو، بەردەوام ئەو
 پرسيارەي لە خوي دەكردەو:

«چۆن كرا شتيكي ئاوا بقەومي؟ ھيزەكاني
 سەددام لەسەر چ بناغەيەك ئەو كارەيان كرد؟»
 ھيچ وەلاميكي نەدەدۆزيەو. ھيچ ھويەكي
 ماقوول بو كردني تاوانيكي وەھا گەورە لە ئارادا
 نەبوو. ئەو كەسە رزگار بووانەي ئەم پرسيارەي

لینکردبوون وهلامیان دابووهوه:

«سه ددام شهیتانه. دهبی چی باشی لی
چاوه پروان بکریته؟»
هه ندیکی تر پنیان گوتبوو:

«چونکه ئیمه کوردین، بویه ئه و پیلانه ی بۆ
دارشتین. ئه و رقی له ئیمه یه، ئه مه هویه که یه و
برایه وه»

هه ندیکی تریش پنیان گوتبوو:

«چونکه ئیمه دژی ئه وین، بویه دهیه وئ له ناومان
به ریت، به لام ئه گهر ئه و به م جوړه مامه له مان
له گه لدا بکات، چۆن ده کری ئیمه له دژی
نه وه ستین؟»

له و کاته دا جهنگ له دژی ئیران له ئارادابوو.
جهنگیکی دريژخایه ن. ئه و جهنگه کاتی دهستی
پیکرد که واهمه د هیشتا زۆر بچووک بوو.
بویه هه تا ماوه یه کی زۆر ئه م وای ده زانی
جهنگ شتیکی ئاساییه. ئه گهر دایک و باوکی
باسی سه رده می پیشانیان بۆ بکردبووایه، که
جهنگی تیا نه بووه، ئه م وه کو ئه فسانه وه هه قایه ت
ده هاته بهرچاوی. زۆر جار هه ولی ده دا سالانی
پیش له دایک بوونی خوی بینیتته بهرچاو، ئه و
رۆژگاره ی که دهنگ وباسی کوژرانی سه ربازانی

تیدا بلاو نەدەکرایەو. هەلبەتە نەیدەتوانی
ئەمە بێنیتە پیش چاو لەهەمان کاتیشدا لە
جەنگەکە نەدەگەیشت. ئەم لە عێراق ژیاو،
عێراق لە دژی ئێران پیشڕەوی جەنگی دەکرد.
هەلەبجەییەکان لەولاتی خۆیاندا دەچەوسانەو.
بەلام راستییەکی ئەم لە هیچ لەو شتە
تینەدەگەیشت، لەوکاتەدا چۆن بوو ئەم هەر
وای وەرگرتبوو.

«ئەو هەتا»

حەسەنی بچکۆلە دەبواوە زۆر لەخۆی بکات تا
دەنگی زۆر دەرئەچێ:

«ئەو هەتا هات»

گەنجەکانی تریش تۆزی زیلەکە بەدی دەکەن. بە
بێ ئارامی خۆیان بۆ ئامادە دەکەن. هەندیکیان
هێندە بە حەماسەو لە پشتهی تاشە بەردەکانەو
لەسەر ئەژنۆ هەلتوو تاون وای دێنە بەر چاو وەک
ئەوێ پێویست بکا تاشە بەردەکانی بۆ رابگرن.
هەندیکی تریشیان، بەتایبەتی بچووکەکانیان
بەدڵ پێیان خۆشە هەر ئێستا بەرەو پرووی
زیلەکە بڕۆن.

«بێدەنگ بن» جەبار بە هەرەشەو دەچرپێن:

«تکایە زۆر بێدەنگ بن، وا خەریکە هەموو شتی

وهك پلانهكه بهرینه دهچی، هاكا زیلهكه مان
لیخوړی. لهوانه یه زیلهكه به تانیسی تیدا بیت»
ئو به چه شنیک قسه له گهل گهنجهکان دهکا،
وهك ئه وهی و شتریکي چه مووش دهسته مؤ
بکات. حهسه نی بچکوله که له خوشییان
دانه چوقه ی پیکه وتوو دهلی:

«لهوانه یه ئه مه ی ده بی ئیستا بیکه ن، ته نیا
یاریه ک بیت ها؟»

گهنجهکانی تر به حه ماسه ته وه ده پروانه دوور.
ئو وان ده زانن ئه وه ی رووده دا گالته نییه.

ئهمه د به خیرایی ده پروانیته دواوه، سهیری
ئو تاشه بهرده دهکات که ژن و مندالهکان
خویان له په نایه وه شار دوته وه. زور به یان چیتړ
ناتوانن به پی برؤن و پښاکه ش هیشتا زوری
ماوه بو سنووری تورکیا. جگه له مه ش هه تا
به ره و سه ره وه تر بو ناو شاخه کان برؤن دنیا
ساردر تر ده بی. به بی خوراک و به تانی ئو
پیاده پوییه سه رناگری. زیله که له هه موو شتی
گرنگتره، ئه گهر ئو وان ئه م زیله یان ده ست
بکه وی، کاره که خیرا تر ده بی.

حهسه نی بچکوله ده چرپینی:

«به لام به هره ئازایه»

ئەحمەد جاريكى تريس دەروانیتە بەهرە.
 كە ھەرچەندە ماوئەيەكیشە گوئی لە دەنگی
 زیلەكەيە. بەلام وەك مردوویەك لەسەر
 ئەو ریگا شاخاویە خوی بە زەویەكە داداوە.
 بەراستی بەهرە زۆر ئازابوو. كاتی جەبار
 وتبووی واباشە كچۆلەيەك لەسەر ئەو ریگایە
 خوی بخاتە سەر زەوی، بەهرە یەكسەر خوی
 ھینابوو پێشەو. كچۆلەيەك كەمتر گومانی
 لێدەكری. سەرەرای ئەو ڕەنگە سەربازەكان
 بەبیینی كچۆلەيەك بیرکی تەواو جیاوازیان بو
 بی، كەوايان لی بكات زیلەكە ڕابگرن.

ئەحمەد بە شلەژاویەو دەمانچەكە ی بەر
 پشتینی دەردینی. ھەموویان چەکیان پێنادری،
 ئەوان خویان چەکیان كەم پێیە، ئەگەر یەكێك
 چەكێکی پێدەری ئەو وەكو ئەو وایە كە
 نیشانە ی ئازایەتی لەلایەن جەبارەو پێ
 بەخشاوە. ئەحمەد دەیزانی كە ئەو مانای
 وایە لەكاتی پێویستدا دەبی ئەو چەكە بتهقینی
 و ئامانجەكە بپێکی، لەپێشدا ئەو ی لەگەڵ خۆیدا
 بربوووە. بەبی دەنگیش ھیوا ی دەخواست كە
 شتی وا ڕوونەدات.

جەباریش شینە ی و ئارامییەكە ی پێشتری

نامینی، فیشه کدانه که ی که به پانی له سهر سینگی
 به ستوویه تی ده سوور پینته وه و ده مانچه که ی
 به رزتر ده کاته وه:
 «ئاگادار بن!.. ئه وه مانای وایه ئیستاکه
 ده قه ومی»

ئه حمه د جاریکی تریش سهیریکی به هره
 ده کاته وه. ئیستاکه زیله که که میک نزیکتر بۆته وه،
 به لام به هره خۆی له گووره نابات. زیله که
 ناتوانی خۆی له به هره لابسات، چونکه لای
 چه پی ریگاکه خه رنده و لای راستیشی ره وه زه
 شاخیکه به ره و ئاسمان هه لکشاوه. زیله که یان
 ده بی بوهستی یان به سهر کچۆله که بکه وی.

دەنگى ھۆرنىكى بەرز كىش و ماتىيەكە دەشكىنى.
سەربازەكانى ناو زىلەكە بەھرە بەدى دەكەن
و لىخوپىنەكەيان ھىواش دەكەنەو. بەھرە
پەنجەيەكى خۆيشى ناجوولئىنى.

زىلەكە پۇيشتەكەى ھىواشتر دەكاتەو،
شوفىرەكە ھۆرنىكى قايمىتى بۇ لىدەدا. ھەسەنى
بىچكۆلە لە ترسان پشوو سوار دەبى، ئەھمەد
ھەست دەكا كە چۆن دەمى وشك دەبى:

«باشە ئەى ئەگەر شوفىرەكە ھىندە بىۋىژدان
بى ۋەك چۆن باسى بىۋىژدانى سەددام دەكەن
ۋ پى لە بەھرە بىنى؟ يان ھەست بە شتىك بىكات
ۋ لە ترسان ئىستۇپ نەگرى؟»

زىلەكە كەمىكى تىرىش ھىواش دەكاتەو، بەلام
ناوەستى، ھەر بە دەنگى زل ھۆپن لىدەداو،
ھۆپن لى دەدا.

«بۈەستە ھەى داىك قەحبە» جەبار دەچرىپىنى
«دە بۈەستە ئىتر!»

مستەفاى رەقەلە دەمىرپىنى:

«ئەگەر نەوھەستى پىستەى لە لەشى دادەمالم»
 ئەحمەد برۆ شىۋە سىڭوشەيىھەكانى مستەفاى
 وا دىتە بەرچاۋ كە لە رىق و توورەيىيان بە
 جۆرىك دىنەوھىكەك وەك ئەوھى لە تەختى
 نىۋچەوانى بەرزتر بىنەوھ.
 ھەسەنى بچكۆلە چىتر قسە ناكات، تا دى
 دەنگى ھەناسەسوارىيەكەى بەرزتر دەبىتەوھ.
 «بىدەنگ بە!» ئەحمەد بە چرپەوھ بە مستەفا
 دەلى:

«بىدەنگ ! ئەوان وەختە گويىيان لى بى»
 لىرەوھ ھەسەن بىدەنگ دەبى. نىگا پىر
 لەبەزەيىھەكانىشى زياتر ئاراستەى بەھرە دەكات.
 تەنھا ماوھى چەند مەترىكى كەم لە نىۋان
 كچۆلەكەو تايە زلەكانى زىلەكەدا ماوھ، بەلام
 بەھرە شىۋەى پاكشەنەكەى خۆى ناگۆرى.
 لەكاتىكدا دەم وچاۋى ھەردوو سەربازەكەى
 ناو زىلەكە دەناسرىنەوھ.
 سەربازەكان بە ئەسپايى، لەناو زىلەكەوھ
 دىقەت دەدەن، وەك بلىى ئاگادارى ئەوھ بن،
 بەلام ئەوھ نەزانن كە لەوانەيە خۆيان تووشى
 شتىك بكن.
 لەپشتەوھى دانەپۆشراۋى زىلەكە، كۆمەلىك

کارتون له سهر يهک دانراون، دوو بهرميل و
 سه ندوقيکي گه ورهش ده بينرين.
 «بوهسته» حه سه ني بچکوله ده پارېته وه:
 «ده بوهسته ئيتر»

کاتي دوو سه ربازه که ي ناوزيله که هه ست به
 وشه کاني حه سه ن ده که ن، زيله که به راستي له
 دووري ته نها دوو مه تره وه له به هره ده وه ستي.
 گه نجه کاني پشت تاشه به رده که هه ناسه ي
 خويان راده گرن و جه باريش لووله ي ده مانچه که ي
 ده خاته سهر قه راخي تاشه به رده که هه لېه ته
 هه ردوو سه ربازه که به يه که وه دانابه زن، به لکو
 سه ره تا يه کيکيان داده به زي، ئه م ده بي ئه ويان
 بپيکي، بهر له وه ي بو ناو زيله که بگه رېته وه.
 ئه م ده بي ئه وه بکات، يان ئه گهر بوي بلوي
 هه ردووانيان به يه که وه بپيکي.

به لي هيچ يه کي له ده رگا کاني زيله که
 ناکرېنه وه، که سيان زيله که جينا هيلين، ته نيا
 له خواره وه هه ر هوړن ليده دهن و هوړن ليده دهن،
 به دوور بينه کانيان سه ير ده که ن و چه که کانيان
 به ده سته وه ده گرن.

مسته فاي ره قه له له تووړه ييان ده له رزي:
 «هه ي بي مي شکينه، ئه گهر ئه و مندا له له هوش

خۆی چووبی یان مردبی پیم نالین چۆن دهنوانی
گوئی له دهنگتان بی؟»

مستهفای رهقهله ئهو رۆژه هینده ئهو قژهی
لادابوو که دههاتهوه سهر نیوچهوانی، وهک
ئهووی ههموو تاله مووهکانی له کاتی نیشانه
گرتنهوهدا بیزاری بکه.

سهرئهنجام سهربازی تهک شوفیرهکه سهری
له پهنجهرهی زیلهکه دهردینی و به گومانهوه له
خۆی دهپوانی:

«هیی لهگهڵ تۆمه» به دهنگیکی نووساوهوه
بهسهر بههرهدها هاوار دهکا:

«ههلسهوه! ئیمه ئهو فیلانه دهنانین» پاشان
سهربهرز دهکاتهوهو پرووهو شاخهکان دهنهپینی:
«لیمانگهپین تیپهپین، ئیمهش ههقمان
بهسهرتانهوه نیه! تیگهیشتن؟»

جهبار به دهنگیکی بهرز پیدهکهنی، «ئهمانه
نازان»

پوو له گهنجهکان دهکات و دهچرپینی: «ئهمانه
تهنیا بهردهکان سهرهوگیتر دهکهن تا بزنان چیان
لهژیر دایه» ئینجا پوو بۆلای سهربازهکان
وهردهگیپری و بهدهنگیکی نزم دهلی:

«چیتراکات بهفیرو مهدهن، باشتروایه ئیستا

ههردوو انتان بینه خوارهوه، ئیتر کارهکه تهواو دهبی.»

جهباریش خه لکی هه له بجه بوو، له گه ل کیمیا باران و کاره ساتی شاره که دا ژیا بوو. دهوری چوار مانگیک دوا ی کاره ساته که، سه ری له دینه که ی مام عه بدول دابوو، له وئ چی له هه له بجه پرووی دابوو هه مووی به وردی گیرابوو وه. ئه حمه د هه تا ئه و کاته نه یتوانیبوو هیچ له و باره یه وه بدوئ، ته نها له کیلگه که یارمه تی مام عه بدولی ده داو هیچ قسه یه کی نه ده کرد. مام عه بدول گه لیک جار ان به سه ریدا ده بیو لاند:

«تو شیت ده بیت، لال ده بیت ئه گهر ئه و شتانه زیاتر له دهروونتدا په نگ بخۆنه وه»

کاتی جه بار بیستبووی ئه حمه دیش خه لکی هه له بجه یه، پرسیا ری لی کردبوو ئینجا ئه حمه د توانیبوو ی له و باره یه وه قسه بکات.

جه بارو ئه حمه د ده بنه دوو براده ری راسته قینه ی یه کتری. جه بار مامۆستایه کی گه نجی ریشپره، خاوه ن روخساریکی بیرمه ندانه یه. ئه حمه دیش گه نجیکی بی که س و بی خانه واده یه. به در یژایی سن سالان ئه مانه هه ر باسی هه له بجه یان بو

یه کتری ده کرد، جیگا و رینگا کانیان به بیر خویان
ده هینایه وه، ته نانه ت ناسیا وه هاوبه شه کانیان
بویه کتر ئاشکرا ده بوو. ئه و دووانه وه ک بلی
ببوونه ولاتی دووهم بۆ یه کتری.

«تۆ له جیگه ی هه موو خوشک و براکانمی»

جاریکیان جه بار به ئه حمه دی گوتبوو «کاتی تۆ
ده بینم هه له بجه م بیر ده که ویتته وه» ئه مانه له و
سئ سالداده به رده وام خه و نیان به وه وه ده بین
که پوژیک بیت سه دام تۆله ی لیبریتته وه. پاش
هه موو ئاخاوتنیک جه بار ده یگوت:

«ته نیا چاوه ری بکه ئه حمه د گیان! پوژیک
دیت ئه و ئه هریمه نه نه گریسه ده توپینری و
ئیمه ش سه ربه خوی و ده ده ست دینین، ژماره یه کی
یه کجار زۆر له ئیمه له ریگای ئازادییه وه مردوون،
هر ده بیت روژیک ئازادی به ده ده ست بهینین»
کاتیک عیراق کویتی داگیر کرد و به و هویه وه
حاجی بۆش و ئه مریکا په لاماری عیراقیان
دا، خه لکی هه موو شارولادیکان به هیوای
ئه وه بوون که پوژی سه ربه خوی نزیک بیتته وه.
پاستیه که شی کاتی ئه مه ریکا و هاوپه یمانه کان
سه ددایان له کویت و ده رناو زه بریان و ده شانده
ئه فسه رانی سوپایه که ی سه ددام، سه ربازی

کوردیش له ناو ئه سوپایه دا هه بوون. به لام
 زوو ریزه کانی سوپای سه ددایان به جیهیشت.
 هه موویان دهیانگوت «بۆچی خۆیان بۆ
 چهوسینه ریک به کوشت بدهن؟ بۆچی یارمه تی
 خوینرێژیک بدهن؟» ئه و کوردانه له شاخه کانه وه
 بۆ خزمه تی سه ربازی راپیچکرا بوون تا له جهنگدا
 ژیا نی خۆیان بۆ سه ددام بخه نه مه ترسییه وه.
 ئیتر دهیانویست دژی سه ددام خه بات بکه ن.
 نزیکه ی هه موو وایان دهویست، ئه حمه دیش
 وای دهویست. جه بار سه یریکی ئه حمه دی کرد
 تا رای ئه و بزانی، لێی پرسی:

«له پیناوی هه له بجه ها؟»

ئه حمه د ته نیا سه ری بۆ له قاند:

«له پیناوی هه له بجه!»

زۆری نه برد، قاره مانانه، به دلێکی پر له هیوا وه
 راپه رین، کۆنه سرووده که ی کوردانیان که وته وه
 سه رلێو:

«کینه ئه م، ئه من ئه م کوردن»

پیاوه به هیزه که ی به غدا لێدرا. ئه مانیش
 دهیانویست ئه وه ی ماوه ته واوی بکه ن. له
 باشوور شیعه کان دژی ئه و چهوسینه ره راپه رین،
 له باکور کورده کان دهیانویست سه ره بخوی

به دهست بێنن.

به لام سه ددام هيشتاكه زۆربه هيز بوو،
سوپاكه شى هيشتا باشتري جۆرى چهكى
هه بوو. هه ته نيا پاش چه ندين شهري ناو
كو لانان، كه زيانكي ئه وتوى پينه گه ياندن،
ئه حمه د بينى كه پياوانى سه ددام جاريكى تر
به سه ركه وتن و جاريكى تريش ده ستى خويان
بينيه وه، كورده كانيش وه كو شيعه كان ده بووايه
خويان پزگار بكه ن، چونكه نه يان ده ويست له
ناو ته له ي تو له لي كرده وه يه كى تر سنا كدا ببنه
قوربانى. حاجى بو ش و هاوپه يمانه كانيشى ته نيا
ته ماشايان ده كردن. شهري كورد و شيعه شهري
ئه وان نه بوو! ئه وان له پيناوى نه وته كه چوونه
ناو كو يته وه، نه وت به لاي ئه مريكيه كانه وه
گرنگه، وهك جه بار هه موو جاري به تو و په ييه وه
ده يگوت:

«كورده ستان ته نيا مرؤفى هه يه»

شوفيري زيله كه له په نجه ره كه وه ده نه پيئي
«خواده زانى ئيمه نامانه وي خوين بر يژين»
جه بار له بهر خوى پي ده كه نى:

«هه موو به رده كانتان هه لدايه وه هيجتان
نه دوزيه وه، ئيستا خو له كه به په نجه بيشكن»

دادهگیرسینن، به دهم جگهره کیشانه وه له گهـل
یهک دهکه ونه ئاخاوتن. مهلیکی گهـوره
داده به زیتنه ئاستی ئهـوان، ئهـحمهـد بۆ ماوه یهـک
سهـرنجی بالهـکانی دهـدات:

«چهـند ئاسان دهـبوو ئهـگهـر... بهـلام چۆن؟» بۆ
دهـربازبوون تهـنیا دوو پێگیان لهـپیشه، یهـکیکیان
بهـرهـو تورکیا و ئهـوهـی تریان بۆ ئێران. ههـردوو
پێگاکهـش بهـناو شاخ و داخهـکاندا، بهـناو
بهـفرو سهـرمادا تیپهـر دهـبن، برسیتیش وهـک
هاورپییهـکی بهـردهـوام. کهـواته پتووستییان بهـم
زیله ههـیه، بۆ ئهـمهـش تاكو ژماره یهـکی زۆر
لهـخۆیان لهـناو نهـچن، بهـلای کهـمه وه دهـبی یهـکی
لهـو دوو سهـربازه ی خواره وه بکوژری.

مستهـفای رهـقهـله دهـلی:

«باشه بۆچی یهـکسهـر نایانپیکیت؟»

مستهـفا که چیتـر ناتوانی چاوهـری بکات «ئهـوانه
ئێستاکه خهـریکی ئاخاوتنن، ئێستا تهـواو لهـناو
نیشانه کهـن بۆچی نایانپیکیت؟»
جهـبار بهـژیر لیوه وه پتی دهـلی:

«چییه؟ دهـلیی ههـتا وه که میشکی وشک
کردووی؟.. من ناتوانم ههـردوو انیان له یهـک کاتدا
بپیکم، رهـنگه ههـر که سیان نهـپیکم، پیشه ی من

مامۆستاییه، من نیشانشکین نیم، باشه ئه وکاته
چی ده لئی ئه گهر برینداره که یان ئه وهی تریان
یه کسه ر سلفی لیداو پیی له به هره نا؟»

مسته فا جاریکی تر بیده نگ بووه وه، هه لبه ت
ئه و نه یده توانی له قرچه ی گهرمای ئه و
نیوه رۆیه دا. زیاتر دان به خۆیدا بگرئ. هه موو
ده یانزانی مسته فا کورپکی زور ئازایه، به لام له
دان به خۆداگرتندا بیته ز بوو.

سه ربازه کانی ناو زیله که بیده نگ ده بن.
جاریکیتیش سه ربازی ته ک شوفیره که سه ری
له په نجه ره ی زیله که ده ردینی:

«ده ی کیژۆله ئیتر به سه! هه لسه وه ئه گینا
به سه رت ده که وین. کاتی ئه وه مان نییه سه رتا پای
پۆژه که له سه رتۆ بوه ستین»

به هره خۆی له گووره نابات.

«به راستی کچیکی ئازایه» جه بار دلی خۆی
خۆش ده کات «چه ند ژیریشه!»

پووی بۆلای گه نجه کان وه رده گیرئ:

«هه ر ئیستا کاره که ته واو ده بی، ئه مه دوایی
هه ولیانه»

جه بار قسه که ی ته واو ده کات و ناکات،
وشوفیره که به شیوه یه کی کتوپر سلف لیده دا

«دهی باشه کیژوله»

له په نجه ره ی زیله که وه هاوار دهکات:

«دیاره تو له وه زیاتر شتیکی ترت ناویت،
خوات له گهل»

مسته فا به ترسه وه هاوار له جه بار دهکا:

«ته قه ی لیبکه ن! ته قه ی لیبکه ن بهر له وه ی کار
له کار بترازی»

جه بار وه لامي ده داته وه:

«ئیستاکه ده بی ته قه یان لی بکریت، ئه گینا
مانای وایه خیانه ت له خومان ده که ین. به پراستی
وا خه ریکن به سه ری ده که ون».

له سه رخو، زور به هیواشی، تایه زه به لاهه کانی
زیله که بوسه ر به هره ده خولینه وه.

«نا» هسه نی بچکوله به هیواشی ده پارینه وه:

«نه که ن!»

هسه نی بچکوله هینده هه ست به مه ترسی دهکات
بوسه ر به هره، له تاوان فرمیسک به پوخساریدا
دیته خواره وه. له وه ته ی به یه که وه له م ره وه دا
پاده که ن، به هره بو ئه م وهک خوشکیکی گه وره ی
وایه.

ئه حمه د دلی هینده به خیرایی لیده دا وهخته
سه ری له گهل بسوورئ:

«بۆچی بەهرە ھەر ئیستا خۆی قیت ناکاتەوہ؟
کەس سوود لەوہ نابینیت کە خۆی بخاتە ژیر
زیلەکەوہ»

لێرەوہ جاریکی تر زیلەکە دەوہستی. تایەکان
تەنھا چەند سەنتیمەتریک لە دووری بەهرەوہ
دەوہستن. جەبار بە دەنگیکی نزم دەلی
«من ئەمەم دەزانی».

ئەحمەدیش ھەناسەی دیتەوہ بەر. وەک بلی
کەمیک سۆزی بۆ سەربازەکان جوولابی دەلی:
«ئەوانە بکوژی بێ ویژدان نین، ئەگینا لەمیژ
بوو پێیان لە بەهرەنابوو»

سەربازەکان جاریکی تریش لەگەڵ یەک
دەکەونەوہ ئاخوتن، ئینجا کتوپر دەرگای لای
نەفەری زیلەکە دەکریتەوہ. سەربازیکیان دیتە
خوارەوہ.

سەربازەکە بۆ ماوہیەکی کەم بە ئەسپایی گوی
قولاغ دەکا، ئینجا بە چەکەکەیی دەستیەوہ
بۆلای بەهرە ھەنگاو دەنی.

ئەحمەد دەبینی چون جەبار بە ھەناسە
برکیتوہ، نیوچەوانی گرژ دەکاتەوہو پەنجە
بەدەمانچەکەییەوہ دەنی و دەیتەقینی. سەرنج

دهدا جه بار وهختی تهقه له مروفیک دهکات،
 له وه ناچی تهقه له نیشانه یه کی مقه بیا بکات.
 دهشیزانی ده بی جه بار ئه و کاره له تهستق
 بگری، چونکه بوی نه بوو ژیانی به هره بخاته
 مه ترسییه وه، هر یه کسه چهن دین گولله ی
 تریش به سهربازه که وه دهنی، سهربازه که
 له شوینی خوی بهرده بیتته وه سهر پینگاکه.
 تهقه کانی جه بار دهن به ئاماژه بو هیرشکردن.
 ئه حمه دیش وهک هه موو گهنجه کانی تر له
 گرده که وه باز ده داته خواره وه. له وکاته دا
 ئه حمه د سهرنج دهدا چۆن هر له گهل یه که مین
 تهقه دا به هره خیرا به خشکه یی دهخشیت و
 خوی له په نا بهردیکی گه وره هه شار دهدا.
 بهمه هیرشه که یان بۆسه ر زیله که ئاسانتر
 ده بی، چونکه ئه و مه ترسییه ی لینی ده ترسان

ئىتر پوونادا.

مستەفا يەكەم كەسە دەگاتە لای زىلەكە،
وەك چۆن بەلئىنى دابوو، يەكسەر دەرگای
زىلەكە دەكاتە وەو بە دەمانچەكەى ھەرەشە لە
شوفىرەكە دەكات:

«دابەزە، خىرا دابەزە» ھاوار دەكات. مستەفا
بە چەشنىك لە تەنىشت زىلەكە دەوہستى كە
ئەگەر شوفىرەكە بىھوئى تەقەى لىبكات ئەوا
تەنیا بەر دەست و دەمانچەكەى دەكەوئى. بەلام
سەربازە شوفىرەكە لە پشت سووكانەكەوہ
ھیچ بەرگریەك لەخوئى ناكات، بەلكو يەكسەر
فەرمانەكەى جەبار جىبەجئ دەكات. سەربازەكە
لەترسان و لەگەرمان ئارەقەى دەردەدا،
بەپەنگەپەریوى، دیتە خوارەوہو لەپیش زىلەكە
دەوہستى، نىگاكانى لەسەر ھاوړئ كوژراوہكەى
و ئەوگەنجانە ئالوگۆر دەكات، كە چوار دەوریان
گرتووە.

بەھرە ھاوار دەكات:

«بۆچى يەكسەر ئەو ئىبلىسە گەورەىە ناكۆژن؟»
بەھرە لەپشت بەردەكە دیتە پیشەوہو ئەو
ترسە لەخوئى دادەمالئىنى كە بەدریژایى
ئەوكاتە بە توورەییەوہ لىینىشتبوو. بە پەوہ

دهسكى دهمانچهكهى دهكيشى به سهربازه
چوارشانهكهدا. ئهو دهمانچهيه جهبار دابووى
به بههره، تا لهكاتى پتويستدا ئهگهر لهگهل
يهكه مين تهقه سهربازهكهى نه پيكا ئهوا ئهم
بتوانى بهرگرى پى له خووى بكات.

«نا» جهبار به تگاوه به بههره دهلى:

- «ئيمه له زيلهكه زياتر هيچى ترمان ناوى»

- «بهلام ئهو سهگه دهيوست پانم بكاتوه»
بههره چهند جاريكى تريش دهسكى دهمانچهكه
به سهرى سهربازهكهدا دهكيشى. سهربازهكه
به ترسهوه رادهچلهكى.

پيش ئهوهى بههره جوچارى ستيه دهسكى
دهمانچهكه به سهربازهكهدا بكيشى، ژنيك لهگهل
مندالهكانى له گردهكهوه دينه هوارهوه، ژنهكه
باوهش به بههرهدا دهكات، هيواشى دهكاتوهوه
دلى دهكاتوه:

«بهلام ئهو پتي لى نهناى، ئهو له كاتى خويدا
زيلهكهى راگرت»

سهربازهكه بهرگرى لهخووى دهكا:

«من ههرگيز پيم لهتو نهدهنا من خوم دوو
كچ و كورپكم هيه، بهلام من چيبكه؟ ئيترهوه

جهنگه»

مستهفا دهقيريني:

«دهمت بگره، هه ي گلاو! جهنگ..جهنگ..بهلي
ئهوه جهنگه بهلام ئيوه دژي ئيمه دهجهنگن!
زور له ميژده ئه وشهره دهكهن، چهدين ساله،
خو ئه وشهره هه رتهنيا هي چهند ههفتهيهك
و دووان نيه. ئيوه دهتانهوي له ناومان بيهن و
ئيمهش بيدهنگ بين، ئيوه شهيتانن، دهبي به
زمان هه لواسرين تا بوگهن دهبن»
جهبار قسهكه ي مستهفا دهبري:

«بيدهنگ! هينده كاتمان نيه تا به فيرپوي
بدهين».

جهبار به دهست و دهمانچهكه ي ئيشارهت بو
ژن و مندالهكان دهكات سواري زيلهكه بن، تا
له پشتهوه له نيوان كارتون و بهرميلهكان يان
له سهه سهندوووقهكه جيگهي خويان بكه نهوه.
كاتي هه موو سهردهكه ون، جاريكي تريش به
دهست و دهمانچهكه ي ئيشارهت دهكاتوه به لام
ئهم جاره يان بو سهربازهكه.

سهربازهكه به زهندهق چوونهوه هاوار دهكات:

«ئهوه چيه؟ دهتهوي بمكوژيت؟»

جهبار ئه مري بيدهكات

«جله کانت داکه نه! ئیمه پیوستان به جل و بهرگ ههیه، ناو ئه و شاخانه ساردن» سهربازه که بۆ چهند چاو ترووکانیگ دوودل دهبی، پاشان به خیرایی جله کانی داده که نی. ئه حمه دیش جله کانی ده بات و سهیری جله کانی سهربازه کوژراوه که ناکات. لاشه که ی خهلتانی خوین بووه، کهس نایه وئ کراس و پانتۆله خویناوییه که ی له بهر بکات، بۆیه واز له جله کانی ئه و دههینن. ئه حمه د جله کانی سهربازه که ده داته ژنه کان و خۆیشی سواری زیله که ده بی. کاتی لای هسه نی بچکۆله داده نیشی، سهیر ده کات هسه ن هیشتا هر ده گری. به ئه سپایی ده ست ده کاته ملی هسه ن، ئیستا که هیچ شتیکی ئه وتۆی نییه هه زبکا پیی بلی.

جه بار زیله که لیده خورپی، مسته فا له پیشه وه له ته کی دانیشتووه. هسه نی بچکۆله جار جار له پشته وه له جامی کابینه ی زیله که ده دات و ئیشاره ت بۆ جه بار و مسته فا ده کات. ئیستا که ئه وان له چاوی هسه نه وه وه ک دوو پالنه وانن بۆ ئه م. ئه حمه د بۆ هسه ن پوون ده کاته وه، که ئه گه ر جه بار سهربازه که ی نه پیکابووايه، له وانه بوو به هره یان بکوشتبووايه. ههروه ها

بۆی پروون دەکاتەووە کە ئەمان لەهەموو
 حالەتیکدا هەر پێویستیان بە زیلە کە دەبوو.
 حەسەن ئەوانەى هەموو دەزانی، بەلام
 دەیویست جاریکیتیش بۆی ئیسیات بیتەووە.
 ئیستا حەسەن ئەووە بۆ هەموو ئەوانەى
 دەیانەوئى گوئى بۆ بگرن باس دەکاتەووە کە
 زیلە کە بوو تە فەریاد پرەسى ئەوان. ئیتر کەس
 پێویستی بەووە نییە زیاتر بەپێی برپا، هەر هیچ
 نەبێ منداڵە ساواکان ئیتر لەبەر سەرما پرەق
 نابنەووە. ژنەکان بەسەر ئیشارەتى سوپاس بۆ
 حەسەن دەکەن، وەک ئەووەى ئەمیش بەشیک
 بووبێ لەو قارەمانیەتییه. حەسەن شانازی
 بەمەووە دەکات.

ئەحمەد هەر دەبێ بیر لەو دوو سەربازە
 بکاتەووە کە بەجێیان هیشتن. سەربازە شوفیرە کە
 ناتوانی لاشەى هاوڕیکەى بیاتەووە، دەبێ زۆر
 مەمنوون بێ ئەگەر بتوانی بە پێ و تەنها بە
 جلەکانی ژێرەووەى بگاتە ویستگەى داها تووی.
 ئەووە ئەگەر لە پرێگا تووشی کوردەکان نەبێ و
 بۆیان دەر بکەوئى کە لە چى حالیکدا بوو، پرەنگە
 جاریکی تریش بە گیر بیتەووە.
 مستەفا پێی دەلێت:

«تۆ زۆر بىر لەوانى تر دەكەيتەو» مستەفای
 رەقەلە دەيزانى ئەحمەد بىر لەچى دەكاتەو
 «بىر لەخۆت بکەرەو، تۆ ھىشتا زۆرت لەپىشە
 ئەنجامى بدەيت، ئىستا ئىمە دەبى بېوانىنە
 ئايندە، نەك ئاوپ بۆ رابردوو بدەينەو»
 ئەحمەد ھەوللى ئەو دەدات. بەلام ئەم مستەفا
 نيە، تا پق و كىنەكەى يارمەتى بدات، ھەروەھا
 جەبارىش نيە تا بزاني حالەتى ناچارى چيە و
 كارى وەھاي بۆ بكات كە دژى سروشتىش بى.
 ئەم تەنيا ئەحمەدە كە خەم لەو دوو سەربازە
 دەخوات.

حەسەن بە چرپەو بە ئەحمەد دەلى:
 -«تۆ دەلىتى چى؟ دەبى بتوانىن بەو زىلە تا
 سنوورى تورکيا بېوين؟»
 -«بەلى بەو مەرجەى ئەگەر بەنزينەكە بەشى
 ئەو بەكات»

لەم کاتەدا پىرەژنىك بە پرتاوى ئاماژە بۆ
 ئاسمان دەكات و دەلى:
 «ئا ئەوەتا» ئەحمەدىش يەكسەر سەيرى
 ئاسمان دەكات و دەم و دەست قىت دەبیتەو
 دەلى «کۆپتەرە!»

سى دانە کۆپتەرى جەنگى لە يەك کاتدا بە

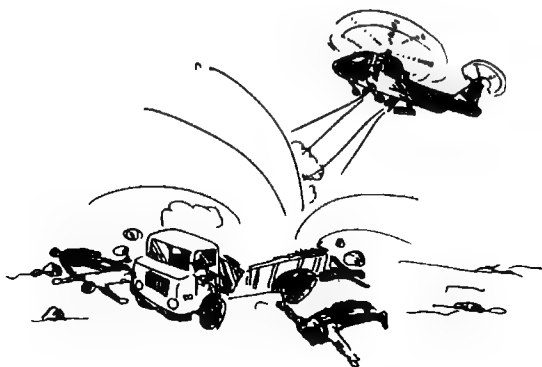
تەنیشت يەكەۋە دەردەكەون!
 فرۆكەوانەكان لەمىژە ئەوانيان كەشف كردووە...
 «جەبار! جەبار!» بەهرە بەو پەرى شلەزاویيەو
 دەكیشى بە پەنجەرە بچووكەكەى پشتەوہى
 زىلەكە:

«بوەستە! دەبى دابەزىن.»
 بەلام زىلەكە ناوەستى. جەبار وادەزانى
 ھەسەنى بچكۆلەيە. بەھرە جارىكى تر لە
 پەنجەرەكە دەدات. ئەحمەد خىرا خۆى لەسەر
 لىۋارى زىلەكە دەچەمىننیتەوہو بە دەمانچەكەى
 لە پەنجەرەى لای راستى زىلەكە دەدا. مستەفا
 بە توورەيى جامى پەنجەرەكە دىننیتە خوارەوہ
 سەر بۆ ئەحمەد بەرز دەكاتەوہ:
 - «ئەوہ چىيە؟ ئەگەر خۆتان پى پاناگىرى خۆ
 فرىدەنە سەر جادەكە»
 ئەحمەد دەلى:

- «كۆپتەرە... كۆپتەر»
 بەلام ھەر ئەوكاتە جەبار تەيرىكى زەبەللاھى
 لەسەر ووى سەرى ئەحمەدەوہ دىتە بەرچاو.
 بەھاوارەوہ شتىك بە جەبار دەلى و دەرگاكە
 دەكاتەوہ و خۆ ھەلدەداتە سەر جادەكە،
 ھەرچەندە زىلەكە بە ئاستەم خىرايى كەم

کردۆتهوه، ئهحمه ديش له وه زياتر ناوهستى دهستى
 هسهن دهگریت و له سهر لیواری زیله که وه خو
 هه لده دهنه خواره وه تا قه راخی ریگا که خلۆر
 دهبنه وه و زۆر خراپ بهر جاده که ده که ون.
 ئهحمه د یه کسه ر هسه نی گیزبوو له و ترس و
 شله ژانه کتوپریه راده کیشیته پشت چیمه نیکی
 نیمچه وشکه ه لاتووی نزیکیانه وه که ده که ویتته پشت
 هه لدی ریکی به ر دینه وه.

له و کاته دا زیله که ش راده وهستى، ژن و مندا له کانیش
 هه ول ده دهن خو پرگار بکه ن به لام کاته که دره نگه.
 ئهحمه د ده بینى سى بۆمب له کوپته ره کانه وه
 هه لده درینه خواره وه و کوپته ره کان با ده دهنه وه،
 کتوپر هه موو شوینیک گر ده گرئ، زیله که،
 چیمه نه کانی سه ر جاده که، چه ند دره ختیکی وشکی
 به سه ریه کدا چه ماوه، هه موو ئاگر ده گرن.

«جەبار» ئەحمەد بانگى دەكات، بەلام كىت و پىر
 مستەفا لە تەنىشتىيەو پەيدا دەبى «خىرا پاكە»
 مستەفا بەسەر ئەحمەددا دەقېرىنى «خىرا بە پاكە
 خىرا.. ئىستا كۆپتەرەكان دەگەرپىنەو» ئەحمەد بە
 پىشوو سواری بەدواى مستەفادا بەسەر شاخەكە
 ھەلدەگەرپى بى ئەو ھى ئاوپرى دواو بەدەنەو.
 ھەسەنى بچكۆلە ھىشتا بەتەواوى نازانى چى
 بەسەردى، ئەحمەد دەستى گرتووەو لەگەل
 خۆى رايدەكىشى، وەختىكىش تواناى نامىنى
 مستەفا دەستى دەگرى. ئەو سى كۆرە بەيەكەو
 بەسەر شاخەكەدا ھەلدەگەرپىن. گرنگ نىە بۆ
 كوئ، گرنگ ئەو ھىە دوور بکەونەو، تەنیا دوور
 بکەونەو، دوور دوور.

ئەحمەد نازانى چەند بە پى پۆىشتوون. وەك
 بە بىرى دىتەو لەراددەبەدەر پۆىشتوون. ئەم
 گەنجانە پىشو نادەن ھەتا دەگەنە كەلپنە
 شاخىكى وەھا كە بتوانن خۆيان لە پىشتىيەو
 ھەشار بەدەن. ئىستا جادەكە زۆر لەخوارەو ھى
 ئەمانە، تا ئىستاش زىلەكە ھەردەسووتى و
 دوو كەلە بۆن ناخۆشەكەى گەىشتۆتە ئاستى
 ئەمان. مستەفا بە ھەناسە سواریيەو دەلى:

«بۆمبى فۇسفۇر بوون..ئەو بۆمبانە بۆمبى
فۇسفۇر بوون»

پاشان كتوپر لەتوورپەيى و بىدەستەلاتيان لە
پرمەي گريان دەدات:

«ئەو خويىن رېژانە ھەموويان ئىبليس، ئەوانە
دەبىي ھىچيان نەمىنن»

ئەحمەد تەنيا بىر لە جەبار دەكاتەو:

«جەبار!»

ھەلبەتە ئەو برادەرە نەيتوانىو ھەكاتى خۇيدا
لە زىلەكە دەربچى. جا چۆن دەيتوانى لە كاتىكدا
شەكەن ئەوھا كتوپر

بەخىرايى پروياندا، كەسكىش لىرەو لەوئى نىيە
بىنىبى چۆن تۈانيويەتى خۆي پزگار بكات.

ھەسەنى بچكۆلەش بەوپەرى بىدەنگى لەبەر
خۇيەو دەگرى. ھەك ئەوھى دلدانەوھەكانى
پىشۈوى ھەمووى ھەك ھەلخەلەتاندن بووبىن و
ئىستە بۆى ئاشكرا بووبى.

ئەحمەد ناگرى. ئەو بەر لەسى سال لە
ھەلەبجە نەيتۈانيبوو بگرى، ئىستاش ناگرى.

مستەفا دەيەوئى بزاني، لىنى دەپرسى:

«دەمانچەكەت ھەر لايە؟»

ئەحمەد تەنيا سەر رادەوھىتى.

«سو پاس بۆ خوا»

هينده به توندى تفىك فرى دىدا، وهك ئه وهى
بيه وي هه موو توورپه ييه كانى خوى دىر هاويژى.
«من دىمانچه كهى خومم له سىر دىشپوردى
زىله كه دانابوو، پىرانه گىشتم بىخه مه وه بهر
پشتم، چونكه له وانه بوو منىش بسووتا بوومايه»
سووتان! ئىم وشه يه جارىكى تر ئىحمىد
ده گىر پىننه وه سىر ئىم حالته يى كاتى خوى
له هه له بجه هه سىتى پىكر دىبوو» هه سىت به
ساردىيه ك دىكات، وهك ئى وهى له جياتى خوينا
ئىم به دىماره كانىدا بگوزىرئى.

مستىفا به ئىحمىد دىلى:

«باشتر نىيه من بىبىم؟ هىچ نه بى من چه ندى
سالىك له تو گىوره ترم»

مستىفا به ئىسپاىى ئىمه دىلى و مه به سىتى
له دىمانچه كه يه.

ئىحمىد يه كسىر دىست له سىر گىرفانى
شه روا له كه يدا دىنى. هه رگىز ئىم دىمانچه يه
ناداته كه س، ئىم دىمانچه يه له ئىساوه بۆ ئىم
وهكو سىر و قاجى، وهكو دىلى وا يه.

شه وان ئىم شاخانه سارد دىبن، ئىم سى لاوه
خو دىدنه پال يه كترى تا گىرمىان بىته وه،

حهسه نی بچکۆله دهخه نه ناوه رستی خۆيانه وه،
تا زۆرتر گهرمی بهربكه وئ. تا تاریک دادیت
دهبی لهو شاخ و داخانه دا بهپی برۆن، هیچ
شوینیکی دیاری کراویشیان نیه، تهنا دهیانه وئ
خۆ له بهرچاوان بزره كن.

»حهسه نی بچکۆله به چرپه وه دهلئ:

»ئهگەر جهبار سهربازهكه ی نهكوشتبووايه
»لهوانه بوو ئه وهیان له گهڵ ئیمه نه کردبووايه
ئهحمه د نایه وئ له وباره یه وه شتیک بلئ.
مسته فاش هه تا تیپه پینی کاتیکی زۆر وهلام
ناداته وه:

»بچکۆل! ئه مان هه ر ئه وهیان له گهڵ ده کردین
به تالاوه وه دهیلئ »به م چهشنه یان به
چهشنیکی تر
-»جا بۆچی؟«

حهسه نی بچکۆله دهیه وئ بزانی:

- »بۆچی هه روا له گهڵ ئیمه دهکهنه وه؟«
ئه مه هه مان ئه و پرسیاره بوو کاتی خۆی
ئهحمه د له هه له بجه دهپرسی.

به دهنگیکی نزم له جیاتی مسته فا وهلام ده داته وه:
»چونكه ئیمه کوردین، تهنا له بهر ئه وه ی
کوردین و سه ره بخۆیی خۆمان ده وئ» جهبار

ئاۋا ۋەلامى ھەسەنى دەداتەۋە ئەۋەش
پاستىيەكە بوو.

لەگەل تارىك و پرونى بەيانى، بەبى خەو،
بە برسیتی، بەغەم و پەژارەيەكى زۆر، دەست
بە پۇششتن دەكەنەۋە. ئەحمەد ۋاي بۇ دەچى
ۋەك ئەۋەى ئىتر پاكردنەكەيان ھىچ مانايەكى
ترى نەمابى. ئەى دەيانەۋى بەپىيان و بەبى
خواردن بۆكوى برۆن؟ خۆ ناتوانن تا سنوورى
توركيا برۆن، كەۋاتە ئىستا تەنيا بۆيان ھەيە
دەستبەردارى خۆيان بىن و بمرن.

ئەۋە مستەفایە لەپىشيانەۋە دەپرات، مستەفا!
كە پرە لە توورەيى و رق و كینە، بەردەوام پلانى
تازەى تۆلەسەندەۋە دادەپىژى. ئەۋ دەلى لە

ئىستاۋە دەبىي پياۋكوژەكانى سەددام راپو بىكات،
 لە ئىستاۋە بەدرىژاىي ژيانى. دەبىي لەسنوورى
 توركيياۋە خۆي لە پاسەوانەكانى سنوور نزيك
 بىكاتەۋەو يەكە يەكە بىانكوژى. «دەبىي زەللىل
 بىكرىن، دەبىي بۆ ژيانىان بىپاينەۋە، لەۋە زىاتىر
 باۋەرەم بە ھىچى تر نىيە، چىتر وشەي بەزەيى
 لاي من ماناي نىيە»

ھەسەنى بىچكۆلە بە شىئەيى گوى بۆ قسەكانى
 مستەفا دەگرى. زۆر سەرى بۆ دەلەقنى.
 «بەلى، نابى بەزەيى بەو ئىبلىسانەدا بەئىزىتەۋە.
 زۆر شىئىكى باشە كە مستەفا ئاۋا بەھىزە»
 لەنىو گەرمای ئەو نىۋەرۋىيەدا كۆپتەرىك بەدى
 دەكەن. كۆپتەرەكە بە تىكشاكاۋىيەۋە دەكەۋىتە
 سەر زەۋى. مستەفا يەكسەر تەماشاي
 زەۋىي خوارەۋەي شاخەكە دەكات، ئەھمەد و
 ھەسەنىش لەگەل ئەم سەيرى دەكەن.

ھەسەن دەچرىپىنى
 «لەۋانەيە فرۆكەۋانەكە لە ناو كۆپتەرەكە
 شىئىكى بۆ خواردن پىيى »
 لاي ئەو برسىتى بەر لەھەموو شىئىكەۋە بوو.
 -«پىناچىت ھىچ شىئىك لەو خواردنە مابىتەۋە»
 مستەفا دەچرىپىنى:

«سەيركە! رەنگە ئەو كۆپتەرە خۆى بە لاپالى
شاخىكدا كىشايى و تىكشكايى و كابىنەكەى گرى
گرتىي»

ئەحمەد دەلى:

«بەلام لەوانەيە فرۆكەوانەكە هېشتا زىندووبى»
ئەحمەد هيواي ئەو دەخوازى.

مستەفا بە زەردەخەنەو پىيان دەلى.

«دەلىن چى بچىن سەيرى بكەين؟»

پىش ئەوئەى ئەحمەد وەلام بداتەو، حەسەن
جارىكى تىرىش بە هىواشى دەلى:

«هەلبەتە ئەمە يەككە لەوانەى بۆمباكانى
هەلدايە خوارەو»

بە دەم و چاوى شىئەى قىز لىيۈنەو نىشان
دەدا.

مستەفا سەرى دەلەقىنى:

«لە ھەموو حالەتلىكدا ئەو بۆمبى فرىداو،
جا بۆسەر ئىمەش نەبووبى ھەلداو تە سەر
خەلكى تر» لىرەو داواى دەمانچەكەى ئەحمەد
دەكات.

«دەمانچەكەت بۆ چىيە؟»

«لەوانەيە پىويستمان بىت تەقەى پى بكەين»

ئەحمەد بۆ ماوئەكى كورت بىر دەكاتەو:

«تۆ وادهزانی من دهترسم؟»

پاش ئەو ھەموو ھەویدا دەبی بۆچی ئیتر
دەست لە تەقەکردن بپاریزی؟
مستەفا سەیریکی ئەحمەد دەکات و شانی
ھەلدە تەکیانی:

«دە باشە مادام دەمانچەکە سوار بکەو بیگرە
بە دەستتەو، ئەحمەد وا دەکات و بەرەو لای
کۆپتەرەکە شۆر دەبنەو، ھەسەن لە دوورەو
دەمینیتەو، لە کاتی شەردا بچکۆلە ئاوەھا
دەبیتە مایە ی بیزاری.

ئێستا کە ھەر تەنھا لە دووری چەند مەتریکەو
لە کۆپتەرەکە، دەنگی نالەنالیك دیتە بەرگوئیان.
دەم و دەست بیدەنگ دەبن.

ئەحمەد بە ھیواشییەو دەچرپینی:

«ئەو برینداریکە» جگە لەو نالە نالە ھیچ
دەنگیکی تر نابیستن. زەحمەتە برینداریک خۆی
لەگەڵ ئەواندا بخاتە شەرەو.

«کی دەزانی» مستەفا بە ئەسپاییەو دەلی:
«کی دەلی ئەمە فیلێک نیە، لەوانە یە دوو یان
سێ کەس لە کۆپتەرەکەدا بووبن»
«جا ئێستا کە چی بکەین؟»

مستەفا فرمان دەدات

«با چاوبگيرين» و به سكه خشى دوور ده كه ويته وه.

ته نها تاقه سهربازيك ده بينن. سهربازه كه چند مه تريك له دوورى كۆپتيره كه وه كه وتوته سهر پشت و به ده سته كانى سكى خوى ده پستى جار جاره به دهنگىكى به رز ده نالينى. كۆپتيره كه به چه شنك تيكشكاوه و ئاگرى تيبه ربووه، ناشى كه سى ديكهى به زيندووى لى رزگار بووبى. مسه فا هه لده ستيته وه و به خو چه ماندنه وه بۆلاى فرۆكه وانه كه ده چى. ئه حمه ديش له دووايه وه ده پروات تا به جاريك وهك كه سيكى شه پره ليدراو له شوين خوى ده وه ستن. خوين له سكى فرۆكه وانه كه ديتته خواره وه و ته واویش هۆشى له خويه تى. به چاويكى شيواوه وه سه يريكيان دهكات، به لام وادياره نه ده توانى سه ره لبرى نه ده شتوانى هه لسيته وه.

مسته فا زور نزيك له فرۆكه وانه كه وه ستاوه. به رقه وه چاوى تيده برى. كاتى فرۆكه وانه كه سه ره نوئى له بهر ئيش وئازار ده نالينى، ئه م پرووى بۆلاى كۆپتيره كه ده سووپينى جاريكى تر سه يرى فرۆكه وانه كه دهكات وه. به فرۆكه وانه كه

دەلى:

«تۆ سەر بەوانەى كە زىلەكەيان بۆردومان
كرد؟ ھا؟»

فرۆكەوانەكە كەمىك چاوى دەكاتەوہو
دايدەخاتەوہ، بەبى ئەوہى وەلام بداتەوہ.
مستەفا پى لە كەلەكەى فرۆكەوانەكە دەرەنى،
بەلام فرۆكەوانەكە ھەر تەنيا ئاخ و ئۆف دەكات.
«وہلام بدەرەوہ ھەى زۆل، ئىمە بەزەيىمان بە
تۆدا نايەتەوہ، وەك چۆن ئىوہ بەزەيىتان بە
ئىمەدا نايەتەوہ»

فرۆكەوانەكە جارىكى تر چاوى دەكاتەوہو سەرى
شۆر دەكاتەوہ.

مستەفا كەمىك بىر دەكاتەوہ، ئىنجا فرمان بە
ئەحمەد دەدا:

- «بىكوژە، ئەوہ شايستەى كوشتنە»
- «چى؟» ئەحمەد بە گومانەوہ لە مستەفا
پادەمىنى.

- «تۆ خۆت وتت، دەيتەقنى، دە كەواتە بىتەقنى»
مستەفا دەنگى ھەلدەبرى:

- «يان دەمانچەكە بدە بە من، من تۆلەى
خەلكەكانى خۆمان دەكەمەوہ»

ئەحمەد تووشى دوودلى دەبى. كاتى بەلبنى

دابوو تهغه بکات، ههرگیز بیرى له پټکاندنې
 برینداریک نه کړدبووه. ئه و مه به سټی
 چوونه شهر بوو، نهک ئیعدام کړدن. مسه ته فا
 به ته واوه تی ئه وه ده زانی. به لام ئه و پیاوه ی
 وا ئیستا به نیگای پارانه وه تیانده پروانی، هیچ
 ریگری له خوۍ کړد تا بومبه کان فری نه داته
 خواره وه؟ له کاتیکدا به ته واوی لی پروون بوو
 که زیله که پر له ژن و منداله. ئه ی ئه وه ی
 بومبی کیمیایى به سهر هه له بجه دا به ردایه وه؟
 هیچ ریگری له خوۍ کړد تا خیزانه که ی ئه م
 له ناو نه بات؟ ئه حمده دهیتوانی ده مانچه که بداته
 مسته فا، به لام جیاوازی چییه له نیوان ئه وه ی
 خوۍ بیپیکى یان ده مانچه که بداته مسته فا؟
 -«ده بیکوژه ده ی!» مسته فا هاوار ده کا، «تو
 ته نها چاکه یه کی له گه لدا ده که ی، ئه و واش
 نه بی هه ر ده توپی»

ئه حمده هه ناسه یه کی قول هه لده کیشی و
 ده مانچه که ئاراسته ی پشتی سهری سهر بازه که
 ده کات. ئینجا چاوه کانی داده خات و په نجه ی
 پیوه ده نی. له به رخویه وه ده لی له پیناوی جه بار،
 له پیناوی دایک و باوک و خوشک و براکانی، له
 پیناوی هه موو هه له بجه، له پیناوی هه موو گه لی

کورد. گرمه‌ی ته‌قه‌که له‌شاخه‌کانه‌وه ده‌نگ
 ده‌داته‌وه، هه‌ناسه کورته‌کانی به‌ر له ته‌قه‌که
 ئه‌حمه‌د دینیته‌وه هۆش خۆی، به‌ترسه‌وه چاو
 ده‌کاته‌وه و سه‌یری سه‌ربازه کوژراوه‌که ده‌کات
 که وه‌ک جاران له‌وێ که‌وتوو، ته‌نیا که‌میک
 سه‌ری به‌لادا شو‌ربۆته‌وه و ده‌سته‌کانیشی
 له‌سکی هاتوونه‌ته‌ خوار.

«زۆر باشه» مسته‌فا به‌ دل‌خۆشییه‌وه پێی ده‌لی
 «به‌لام من درۆم له‌گه‌لدا کردی: چونکه ئه‌و
 هه‌لیکی بۆ ژيان هه‌بوو، له‌وانه‌یه هاورپیکانی
 له‌میژ به‌دوایدا بگه‌ڕین»

ئه‌حمه‌د خۆیشی بیرى له‌مه ده‌کرده‌وه. ئه‌م
 سه‌ربازه‌که‌ی کوشت، چونکه له‌دوای هه‌موو
 ئه‌و شتانه‌ی پوویندا ده‌بووایه ئه‌مه بکات. به‌لام
 ئه‌م له‌ئیستاوه ده‌زانن، جارێکی تر هه‌رگیز کاری
 وه‌ها ناکات. ئه‌حمه‌د به‌ بێ‌ده‌نگی ده‌مانچه‌که
 ده‌داته‌ مسته‌فا.

مسته‌فا به‌ پێکه‌نینه‌وه لێی وه‌رده‌گرێ، وه‌ک
 ئه‌وه‌ی ئه‌مه شتیکی چاوه‌پوانکراوێی له‌لای:
 «ئه‌وه هه‌نده ئازاری دای خوین‌پێژیک ئیعدام
 بکه‌یت؟» سه‌ری ده‌له‌قینیته‌وه «هه‌ر له‌به‌ر ئه‌مه
 تو هه‌رگیز نابیت به‌ پێشمه‌رگه» (پێشمه‌رگه

ناوی خه باتکارانی کورده، به واتای ئه وانهی
پووبه پروو مهرگ ده بنه وه)

ئه حمه د هه رگیز نه یده ویست ببیته پیشمه رگه.
جه بار پیشمه رگه بوو، مسته فا پیشمه رگه یه.
ئه حمه د هه ر ته نیا پازده ساله، ئه وا مروڤیکی
کوشت. ئه م خه م له وه ناخوا که زور خراپتر له
خوی قه و ماوه، به لام له گه ل ئه وه شدا شانازی
به مه وه ناکات. ته قاندنی ئه و گولله یه به ره و
کو تاییی چوون بوو، نه ک به ره و ده ستیگر دنیکی
تازه.

جاریکی تریش هه رسی گه نجه که تا ئیواره
ده ست به رویشتن ده که نه وه، جاریکی تریش
شه وان له پال یه کتری له که لینه شاخه کاندای
ده خه ون. هه لبه ته چیتر قسه له گه ل یه کتری
ناکه ن. ئه حمه د کپو بیده نگ واز له هه موو
ئاخاوتنیک دینی.

به لام ده بی باسی چی له گه ل یه کتری بکه ن؟
باسی ئه و برسیتییه ی هه ناویان ده کوئی؟ باسی
ئه و غه م و په ژاره یه ی ئازایه تییان لی زه وت
ده کات؟ باسی ئه و شانسه که مه ی به زیندوویی
مانه وه یان له و را کردنه دا؟ ئه وه ی پوویدا، تازه
ناگوړی، باسکردنیشی باریان قورستر ده کات.

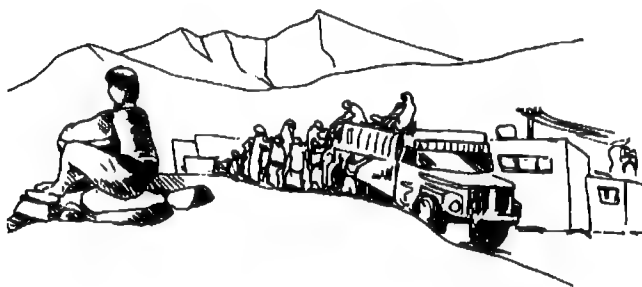
ئەو ھەموو خەلکەي لەم چەند رۆژەي دواييدا
 مردن، بۆ ئەمانيش لەگەلياندا نەمردن؟ باشتەر
 نەبوو ئەمانيش بەچارەنۆسي خويان بگەن؟
 ھەلبەتە ئەو سي گەنجە بەخت ياوەريان
 بوو. ئيوارەي پۆژي دوايي دەگەنە کاروانتيک
 لە خەلکي پەوکردوو کە ئەوانيش دەيانەوي
 بەرەو سنووري تورکيا بپۆن. لەوانەو
 خواردن و خواردنەويان دەست دەکەوي
 و دەتوانن لە تەنيشت ئەو ئاگرەش بخەون
 کە پياواني کاروانەکە بۆ ژن و منداڵەکانيان
 ھەليانگيرساندبوو.

به يانی روژی دواتر مستهفا باسی بوردومانکردنی
 زیله که و ئیعدامکردنی فرۆکه وانی کوپته ره که یان
 بو دهکات. هه موو ده لێن ئه حمه د کاریکی راستی
 کردوو. به لام ئه حمه د هیچ قسه یه ک ناکات.
 ئه و خوی وای دیته بهرچاو که شایانی ئه و
 فریا که وتنه نه بیت. ئایا دادپهروه رانه تر نه بوو
 ئه مانیش وهک ژن و مندا له کانی ناو زیله که
 له ناو بچوو بو و نایه؟

ئه حمه دیش به لای هه سه نی بچکۆ له وه
 پاله وانی که وهک جه بار یان وهک مستهفا. زور
 به شان و بالی قاره مانیتیه که ی ئه حمه د دا هه ل
 دها. ئه حمه د زور دووره په ریز به بیزاییه وه
 له گه ل خه لکه که ده پوات. کاتی ده گنه سنووری
 تورکیاو له ویوه پیگری چوونه ژووره وه یان
 لیده کری، ئه م واده هاته بهرچاو وهک ئه وه ی
 دووراو دوور له گه ل ناره زایه تی و توو په یی
 ژن و پیا وه کاندای. ئه حمه د وهک هه موو
 ئه وانی دیکه، له نیو سه رماو سو له ی شاخه کانی
 سه رسنوور سه رمای ده بی، برسی ده بی، مردنی
 مندا له ساواکان ده بین. کاتی خوراکیش له فرۆکه
 ئه مریکییه کانه وه بو خه لکه که هه لده دریته

خوارهوه، ئەم لەسەر وەرگرتنی خۆراکهکه
 لهگهڵ خهڵکهکه ناکهوتیه شهرو مملانی.
 ههسهنی بچکۆله زهمهتییهکی زۆر دهبینی و
 دهکهوتیه بهر پالنانی ژن و پیاوهکانی ترهوه تا
 بتوانی کهمیک خۆراک بۆ خۆیان دهست بخات،
 ئەگەر مستهفا نهبی که ناوه ناوه شتیکیان بۆ
 پهیدا بکات، ئەوا دهبی هه به برسیتی بمیننهوه.

بهانی ئەحمەد نایهوی هیچ بخوات. ههموو
 جاریک بهشهکهی خۆی دهواته ههسهن.
 ههسهنیش بۆ ماوهیهکی درێژ لهوی دایدهنی،
 ئیتر بهر لهوهی لێی بیهن دهیخوات.
 کاتی سهرکردهکانی کورد لهگهڵ حکومهت
 له بهغدا کیشهی گهڕاندنهوهی خهڵکه

په وکړدو وه که یان بو جیگاو پیځای خوږیان
 خسته ژیر تاووتو یکردن، هسه ن هینده لاواز
 و بیتاقه ت بوو بوو، که ده بووایه هسه ن و
 مسته فا به یه که وه هه لیگرن. مسته فا هه میسه
 سه رکونه ی ده کرد:

«هیچ ناخویت، هیچ نالییت» مسته فا جار له
 دوا ی جار ده بیولاند. «پیم بللی چی قه و ماوه؟ تو
 خوینر پیژیکي نیوه مردووت کوشتووه، که نه گهر
 نه و بوی پیکه و تبووایه توی ده کوشت. تو خه م
 له خوت ده خوی یان له مردووه کان؟»

نه حمده نه خه م له خوی نه له مردووه کان
 ناخوات. نه حمده چیتړ خه م ناخوات نه بو
 خیزانه که ی، نه بو جه بار نه بو نه و خه لکه ی
 له ناو زیله که له ناو چوون. نه م وای ده زانی
 که وتوته ناو چالیکي زور قوول و زه به للاح،
 به چه شنیک که ئیتر ناتوانی لی بیته دهره وه.
 نه م پی پی و ابوو خواردن له و چاله دا شتیکی
 ناماقووله. هه روه ها ئاخاوتنیش هیچ مانای نه.
 مسته فا به و نزیکانه وازی لیده هیئی، زوریشی
 پی سهیره که و نه حمده هه تاکو ئیستاش
 هه ر ده ژی. به لام هسه ن وازی لینا هیئی.
 به رده وام هه ول دها بیدوینی و بیده نگییه که ی

بشکینئی. ھەسەن لە ھەدا سەر دەر ھەوئ، دواى
 ئەو ھى ئە ھەمەد دە بىنئى کەوا ھەسەن زياتر لە
 مستەفا ئاورى لىدە داتەو ھە و ھەمى لىدە ھوات.
 ھەسەن یش کە ھەکو ئەم کەس و کارى
 نە مابوو، پىو ىستى بە جەبارىک ھەبوو نەک بە
 مستەفا ىھەک. سەر ئە نجام ئە ھەمەد بە بئى ئەو ھى
 ھەزىش بکات داوا لە ھەسەن دەکات شت ىکى
 بداتى بىخوا، ئەم ھاوړى بچکۆلە ىھەش ھەر چى
 ھە ىھەتى بە لە پىشى دادەنئ. دلخۆش دە بئى
 بەو ھى کە سەر ئە نجام توانى شت ىک بۆ ئە ھەمەد
 بکات.

پووێکێهه به قهڵهمی نووسهر:

پووداوهکانی ئه‌و چیرۆکه‌ له‌ به‌شی کوردستانی عێراقدا پوویانداوه. کوردستان ئه‌و ولاته‌یه‌ هه‌رگیز ده‌وله‌تی فهرمی نه‌بووه. له‌ تورکیا ۱۲ ملیۆن و له‌ ئێران ۵ ملیۆن و له‌ عێراق ۴ ملیۆن و له‌ سووریا ملیۆنێک کورد ده‌ژین. (ئه‌و ژمارانه‌ هه‌ی سه‌ره‌تای نه‌وه‌ته‌کانی سه‌ده‌ی رابردوون، که‌ ئه‌وه‌کاته‌ به‌م چه‌شنه‌ ته‌خمین ده‌کران. به‌لام هه‌لبه‌ته‌ ئه‌و ژمارانه‌ ئێستا زۆر

زیاتر بوونه له‌م ولاتانه -و-) هه‌ریه‌که له‌و ولاتانه به‌شیکی کوردستانی داگیرکردووه. کورد که یه‌کیکن له‌ کۆنترین نه‌ته‌وه‌کانی سه‌ر پووی زه‌مین، وه‌ک که‌مینه به‌و ولاتانه‌وه لکینراون و ده‌چه‌وسینرینه‌وه.

کورد له‌سه‌ده‌کانی رابردووه‌وه به‌رده‌وام دژی چه‌وساندنه‌وه راپه‌ریون و راپه‌رینه‌کانیشیان هه‌ر شکستی هیناوه. له‌م سه‌ده‌یه‌ی ئیستاماندا کورد له‌عیراق به‌ دراندانه‌ترین شیوه په‌لامار دراوه. له‌سالی ۱۹۶۸ -له‌وساله‌ی رژیمی به‌عس هاته سه‌ر حوکم- هه‌تا سه‌ره‌تای ۱۹۹۱ به‌ ته‌نیا له‌م ولاته‌دا نزیکه‌ی دووسه‌ده‌زار کورد له‌ناو براون. خراپ‌ترین په‌لاماریش بۆ سه‌ر کورده‌کانی عیراق له‌ سالی ۱۹۸۸ پوویداوه. له‌م ساله‌دا به‌ بیانووی ئه‌وه‌ی که‌وا زۆر له‌ کورده‌کان پشتیوانی ئێرانی دوژمن به‌ عیراق ده‌که‌ن له‌ جه‌نگدا، سه‌ددام حوسینی دیکتاتۆر هه‌لسا به‌ خاپوورکردنی پینچ هه‌زار گوند و شارۆچکه‌ی کوردی و به‌شی هه‌ره زۆری دانیشتوانه‌کانیشی له‌ناو برد. ئه‌وانی تریشی هه‌مووی بۆ باشووری عیراق گواسته‌وه. له‌ ناوه‌راستی ۱۹۹۰ عیراق ولاتی کویتی له‌

پیناوی نهوته زۆرهکهی داگیر کرد. کویت بچکۆله
 یه بهلام ولاتیکی کهنداوی زۆر دهوله‌مه‌نده
 به نهوت. ئهو داگیرکردنه وای له ئەمریکاو
 هاوپه‌یمانه‌کانی کرد له مانگی کانوونی دووهم و
 شوباتی ۱۹۹۱ جه‌نگیک دژی عێراق به‌رپا بکه‌ن.
 ده‌بوایه زه‌بریکی کوشنده له سوپاکه‌ی سه‌ددام
 بده‌ن تا له مانگی ئاداری ۱۹۹۱ له کویت وه‌ده‌ری
 بنێن. کورده‌کانی عێراق هاتنه‌ سه‌ر ئهو باوه‌ره‌ی
 که سه‌ددامی دیکتاتۆر له‌وشه‌په‌دا زۆر لاواز
 بووه، بۆیه هه‌لیکی باشیان بۆ هاتۆته‌ پێشه‌وه‌ تا
 په‌لاماری بده‌ن. کورده‌کان دژی دارو ده‌سته‌که‌ی
 پڕییم راپه‌رین. شیععه‌کانیش که پیکهاته‌یه‌کی تری
 راوه‌دوونراون له‌ خوارووی عێراق، له‌ هه‌مان
 کاتدا راپه‌رین. به‌لام دارو ده‌سته‌که‌ی سه‌ددام
 هه‌شتا زۆر به‌هێزتر بوون له‌ حاڵی خراپی خه‌لکه
 راپه‌ریوه‌که، که له‌ده‌ره‌وه‌ کۆمه‌ک نه‌ده‌کران، به
 پێچه‌وانه‌ی پرۆسه‌ی ئازادکردنی کویت، وه‌ک
 کێشه‌یه‌کی ناوه‌کی عێراق مامه‌له‌ له‌گه‌ل ئهو
 راپه‌رینه‌کرا. جاریکی تریش کورد که‌وتنه‌وه
 به‌ر هێرشێ خۆیناوی جه‌للاده‌کانی سه‌ددام.
 تا‌که‌ پێگای پزگار بوونیش ته‌نیا پاکردن بوو
 به‌ره‌و تورکیا یان ئێران. به‌لام ئهو پێگایه‌ به‌ناو

سەرما و سۆلەي شاخ و داخە سەختەکاندا
 دەپۆی. کاتی حکومەتی تورکیا پێگری لە هاتنە
 ناوەوەی خەڵکە پراکردوووە کرد، هەزاران
 کەس دەبووایە لەناو ئەو شاخ و داخانەدا
 بمێننەو، نەیان دەویست بکەونەو بەردەستی
 پراوێ دوو نەڕینەکانیان. ئیتر کارەساتێک دەستی
 پێکرد لەباس کردن نەدەهات. هەرچەندە
 زۆر لە ولاتان ویستیان یارمەتییان بدەن، بەلام
 خەڵکی بێ ژمار لە سەرمان، لە بێهیزیان،
 لە برسان مردن. پاش چەند هەفتەیەک لەم
 مەرگەساتە و لەژێر پالەپەستۆی ولاتانی دونیا،
 ئینجا حکومەتی بەغدا هاتە سەر ئەوەی کێشە
 گەرانەوەی ئەو خەڵکە بۆ سەر جیگا و پێگای
 خۆیان لەگەڵ سەرکردە کوردەکان چارەسەر
 بکات، لەو میانەدا حکومەتی عێراق ئامادەیی
 خۆی نیشاندا تا باس لە چارەسەری کێشە
 کەمینەیی کورد بکا لەعێراق.

کلاوس کۆردۆن- ١٩٩١

كلاوس كوردون رومانووسكى بىناوبانگى ئەلمايىيە،
سالى ۱۹۴۳ ھاتۆتە دونياۋە. زۆر بايەخى بە رومان و
چىرۆكى لاۋان داۋە، زۆر شتى بۇ مىندالانىش نووسىۋە
بۆيە لاي نەۋەى نوۋى ئەلمانى زۆر ناسراۋە.
لەم چىرۆكەدا لە كۆمەلىك مىندال و لاۋى ھەلەبجە
دەۋى، كە لە كۆرەۋەكەى سالى ۱۹۹۱دا توۋشى چ
دەردەسەرىيەك دەبن و چەند قارەمانانە رووبەرۋى
ئاستەنگەكان دەبنەۋە.

كلاوس كوردون لە رىگەى ئەم چىرۆكەۋە ماھىيەتى
ئاشتىخۋازانەى مرقى كورد نىشان دەدات، ئەۋە
دەخاتە روو كە مرقى كورد ھەرگىز شەرخۋاز نەبوۋە
بەلكو لەپىناۋى ژيانىكى سەربەرزانە لەسەر خاك و
نىشتىمانى خۋى شەرى بەسەردا سەپىندراۋە.

نېز ئەۋە چەنگە

كلاوس كوردون

مىنىستىرلىقى

لە سەر ئەركى بەرىز ئازاد تۇفيق پارىزگارى ھەلەبجە چاپكراۋە.